

MÜNEBBİHAT 11

Eûzü billâhi mine'ş-şeytâni'r-racîm.

Bismillâhi'r-rahmâni'r-rahîm.

Elhamdü lillâhi Rabbi'l-âlemin. Ve'l-âkıbetü li'l-müttakîn. Ve's-salâtü ve's-selâmü alâ seyyidinâ Muhammedin ve âlihî ve sahbihî ecmaîn. Mefhar-i mevcudât Muhammed Mustafâ râ salevât! Seyyidü's-sâdât Muhammed Mustafâ râ salevât! Habîb-i Hüdâ Muhammed Mustafâ râ salevât!

Kitabı açınca Efendimizin Ebû Zer Hazretlerine nasihati rast geldi de, onu bir tekrar edersek iyi olur:

يَا أَبَا ذَرٍّ جَدِّ السَّفِينَةِ فَإِنَّ الْبَحْرَ عَمِيقٌ وَخُذِ الزَّادَ
كَامِلًا فَإِنَّ السَّفَرَ بَعِيدٌ وَخَفِّفِ الْحِمْلَ فَإِنَّ الْعَقَبَةَ
كَوْدٌ وَاخْلُصِ الْعَمَلَ فَإِنَّ النَّاقِدَ بَصِيرٌ

Ya Ebû Zer! (Ceddidi's-sefineh) Gemini yenile, eski gemi ile yola çıkılmaz!.. Gemiye yenile demek, imanını tazele. İmanını daima tazele. Çünkü giysilerin çürüdüğü gibi iman da çürürmüş, eskirmiş. Onun yenilenmesi:

اَللّٰهُمَّ اِنِّىْ اُرِيْدُ اَنْ اُجَدِّدَ اِيْمَانِىْ وَنِكَاحِىْ تَجْدِيْدًا
بِقَوْلِ لَا اِلٰهَ اِلَّا اللّٰهُ مُحَمَّدٌ رَّسُوْلُ اللّٰهِ

(*Allâhümme innî üceddide imânî ve nikâhî
tecdîden bi-kavli lâ-ilâhe illallâh Muham-
mede'r-Rasûlallah*) demek, ardından
Amentü'yü de okumak...

(*Fe-inne'l-bahra amîkun*) Dünya ufacık bir
şey ama çok derin... Derin denizde öyle eski
gemi ile yürünmez.

(*Ve huzi'z-zâde kâmilen*) Gemiye adam
akıllı doldur yiyeceklerle, içeceklerle ki yola
çıktıktan sonra bulamazsın bir şey... Nereden
bulacaksın? Geminde yoksa bir şey, aç kalırsın!

O da salih amellerdir. Ahiret yolculuğuna
çıkılmıştır. Salih amellerimiz olmazsa yolda aç
kalırız, helak oluruz. Onun için başta namaz,
Allah'a ibadet ve kullara şefkat... En kısa ta-
birle: Allah'a kulluk, kullara şefkat, merha-
met... (*fe-inne's-sefere bâîd*) Yol uzun.

(*Ve haffifi'l-hımle*) Ağır yükle de bu yoldan
gidilmez. Almışın altmış kilo, seksen kilo yükü
arkana... Buradan oraya kadar götürürsün ama
buradan Fatih'e kadar çıkaramazsın. Onun

için, yükün hafif olursa kolayca gidersin.

Yükün hafifliği, günahların azlığı... Günahını azalt ki kolayca gidesin. Günahların çokluğu ağırlık verir adama...

(*Ve ahlısı'l-amel*) Amelini de öyle gösterişle falan yapma! Allah için ihlas ile yap ki Allah Teala hepsini görüyor ve biliyor.

ذُنُوبِي إِنْ فَكَرْتُ فِيهَا كَثِيرَةٌ
وَرَحْمَةُ رَبِّي مِنْ ذُنُوبِي أَوْسَعُ
وَمَا طَمَعِي فِي صَالِحٍ إِنْ عَمِلْتُهُ
وَلَكِنِّي فِي رَحْمَةِ اللَّهِ أَطْمَعُ
هُوَ اللَّهُ مَوْلَايَ الَّذِي هُوَ خَالِقِي
وَأَنِّي لَهُ عَبْدٌ أَقِرُّ وَاخْضَعُ
فَإِنْ يَكُ غُفْرَانٌ فَذَلِكَ رَحْمَةٌ
وَإِنْ تَكُنِ الْأُخْرَى فَمَا أَنَا أَصْنَعُ

Bugünkü dersimizde, şair Ebu Nüvas demiş ki:

Zünûbî in fekertü fi-hâ kesîretün

Ve rahmetü Rabbî min zünûbî evsa'u

“Düşünüyorum, günahlarıma bakıyorum ki dağları aşmış, çok... İçinden çıkılacak gibi değil. Düşünüyorum ki Allah'ın rahmeti hepsinden üstün... Ona güveniyorum.”

Ve mâ tamaî fî-sâlihîn in amiltühû

Velâkinnî fi-rahmetillâhi etma'u

“Yaptığım ameller; namaz, oruç, sadaka, birçok şeylerim var... Fakat onlara hiç güvenim yok, onlara bel bağlayamıyorum. Ancak Allahu Teâla'nın rahmetinden ümidim var.”

قَالَ النَّبِيُّ ﷺ إِذَا كَانَ يَوْمُ الْقِيَمَةِ يُوَضَّعُ الْمِيزَانُ
فِيُؤْتَى بِأَهْلِ الصَّلَاةِ فَيُوقُونَ أَجُورَهُمْ بِالْمِيزَانِ ثُمَّ
يُؤْتَى بِأَهْلِ الصَّوْمِ فَيُوقُونَ أَجُورَهُمْ بِالْمِيزَانِ ثُمَّ
يُؤْتَى بِأَهْلِ الْحَجِّ فَيُوقُونَ أَجُورَهُمْ بِالْمِيزَانِ
ثُمَّ يُؤْتَى بِأَهْلِ الْبَلَاءِ لَا يُنْصَبَ لَهُمْ مِيزَانٌ
وَلَا يُنْشَرُ لَهُمْ دِيْوَانٌ فَيُوقُونَ أَجُورَهُمْ بِغَيْرِ حِسَابٍ

حَتَّى يَتَمَنَّى أَهْلُ الْعَافِيَةِ أَنْ لَوْ كَانُوا بِمَنْزِلَتِهِمْ
مِنْ كَثْرَةِ ثَوَابِ اللَّهِ تَعَالَى

Hazret-i Peygamber buyuruyor ki:

(İzâ kâne yevmü'l-kıyâme) “Kıyamet günü olduğu zaman, (yûdau'l-mîzân) teraziler kurulacak... Hak terazisi!

Terazi denince, çeşitli teraziler var şimdi... Havayı ölçen terazi var, gemileri ölçen terazi var, tansiyonu ölçen terazi var, hep teraziler çeşit çeşit... Bu da Allah terazisi, bizim terazilere benzemez.

“Terazi kurulunca:

(Feyü'tâ bi-ehlis salât) Namaz kılanları çağırırlar. (fe-yüveffûne ücûrehüm bi'l-mîzân) Alın bakalım Namazlarınızın sevabını derler; ölçüp verirler.

(Sümme yü'tâ bi-ehli's-savm) Ondan sonra, oruçluları getirirler. (fe-yüveffûne ücûrehüm bi'l-mîzân) Onların da oruçlarının sevapları ölçülüp verilir.

3. (Sümme yü'tâ bi-'ehlil-hac) Sonra, hacıları getirirler. (fe-yüveffûne ücûrehüm bi'l-

mîzân) Alın bakalım sevaplarınızı derler, ölçüp verirler onlara da...

(*Sümme yû'tâ bi-ehli'l-belâi*) Ondan sonra bela sahipleri getirilir. Belaya uğramış, musibet sahipleri çağrılır, (*lâ yünsabü lehüm mîzânün*) Onlara ölçü konmaz. Herkese hakkıyla veriliyor; mizanla, ölçülerek veriliyor; bela sahiplerine ölçü yok... (*ve lâ yünşeru-lehüm divânün*) Onlara divan da kurulmaz. (*fe-yüveffûne ücûrehüm bi-gayri hisâb*) Ölçüsüz hak sevabı onlara bol keseden ihsan olunur.

Hatta şu kadar ki (*ye temennâ ehlü'l-âfiyet*) afiyette olan insanlar derler ki: (*En lev kânû bi-menziletihim min kesreti sevâbillâhi teâlâ*) ‘Ah, keşke biz de onlar gibi olaydık da bu sevapları biz de alsaydık!’ diye temennide bulunacak sağlamlar; Allahu Teala’nın onlara ihsan ettiği sevabın çokluğundan...”

وَعَنْ بَعْضِ الْحُكَمَاءِ يَسْتَقْبِلُ ابْنُ آدَمَ أَرْبَعَ نَهَبَاتٍ
يَنْتَهِبُ مَلَكُ الْمَوْتِ رُوحَهُ وَيَنْتَهِبُ الْوَرَثَةُ مَالَهُ
وَيَنْتَهِبُ الدُّودُ جِسْمَهُ وَيَنْتَهِبُ الْخَصَمَاءُ
يَوْمَ الْقِيَمَةِ عَرْضَهُ أَيَّ عَمَلِهِ

Âlimlerin bazısı demiş ki:

(Yestakbilü ibni âdeme erbau nühebât) “İnsanoğlunu dört tane hırsız, eşkıya, çapulcu bekliyor:

(Yentehibü melekü’l-mevt rûhahû) Ölüm melekleri onun canını almak için karşılıyor.

(Ve yentehibü’l-veresetü mâ-lehû) Varisler de malları paylaşmak için bekliyor.

(Ve yentehibü’d-dûd cismehû) Mezara koyarlar, oradan da kurtlar nasibini alır.

(Ve yentehibü’l-husamâü yevme’l-kıyâmeti ardahû eyyü amelehû) Kıyamet günü de düşmanları amellerini isterler.”

Nasıl olsa ölüm meleği alacak canımızı; belli... Varisler de nasıl olsa kismetlerini alacaklar; o da belli... Cisim, cesedimiz; o da işte mezarlıkta malum, gidiyor kurtların eline... Cenab-ı Hakk’ın hikmeti. Orada bir kurt yok ama vücudun mikropları kendisini yiyip bitiriyor.

Düşmanlar da diyor ki işte bu zor. Kıyamet gününde hasımların elinden kurtulmak mesele... Onlar da istiyorlar, “Ver bakalım

amelini!” diyerek. Allah onların eline de bırakmasın.

وَعَنْ بَعْضِ الْحُكَمَاءِ مَنْ اشْتَغَلَ بِالشَّهَوَاتِ فَلَا بُدَّ لَهُ
مِنَ النِّسَاءِ وَمَنْ اشْتَغَلَ بِجَمْعِ الْمَالِ فَلَا بُدَّ لَهُ
مِنَ الْحَرَامِ وَمَنْ اشْتَغَلَ بِمَنَافِعِ الْمُسْلِمِينَ فَلَا بُدَّ لَهُ
مِنَ الْمُدَارَاةِ وَمَنْ اشْتَغَلَ بِالْعِبَادَةِ فَلَا بُدَّ لَهُ
مِنَ الْعِلْمِ

Bazı âlimler yine buyurmuşlar ki:

(*Men işteğale bi’ş-şehevâti felâ bûdde lehû mine’n-nisa’*) Her kim şehvetiyle meşgul oluyorsa onun evlenmesi lazım; başka türlü çaresini bulamaz.

(*Ve men işteğale bi-cem’i’l-mâl*) Öteki de mal toplamak istiyorsa (*felâ bûdde lehû mine’l-harâm*) mutlaka ona da haram karışır. Haramsız mal toplamak mümkün olmaz. “Çok laf yalansız, çok para haramsız olmaz.” derler.

(*Ve men işteğale bi-menâfii’n-nâs*) Öteki de insanlara faydalı olayım diye çalışıyor (*felâ bûdde lehû mine’l-müdârâti*) O da eyvallah

demek, herkesle iyi geçinmek mecburiyetindedir.

4. *(Ve men işteğale bi'l-ibâdeti)* Kim de ibadetle meşgul olmak istiyorsa *(fe-lâ bûdde lehû mine'l-ilmi)* ona da ilim lazım; ilimsiz ibadet olmaz.”

أَنَّ أَضْعَبَ الْأَعْمَالِ أَرْبَعُ خِصَالٍ الْعَفْوُ عِنْدَ الْغَضَبِ
وَالْجُودُ فِي الْعُسْرَةِ وَالْعِفَّةُ فِي الْخُلُوَّةِ وَقَوْلُ الْحَقِّ
لِمَنْ يَخَافُهُ أَوْ يَرْجُوهُ

Hazret-i Ali de buyurmuş ki:

(Enne es'abe'l-a'mâlü erbau) “En zor dört şey vardır:

(El-'afvü inde'l-gadab) Kızmış; kızgınlığı hâlinde, “Bırak yahu, affet!” diyorsun. O herkesin yapacağı iş değil...

(Ve'l-cûdu fi'l-usreti) Darlıkta olan adamın cömertlik yapması; o da zor şey... Kendi muhtaç...

(Ve'l-iffetü fi'l-halveti) Yabancı hanımlarla yalnız kaldığın vakitte, orada iffeti muhafaza etmek; o da çok zor... Onun için,

“Hanımlarla yalnız kalmayın!” derler. Yalnız kaldığın vakitte üçüncüsü şeytan, mutlaka arada bir fenalık verir.

(*Ve kavlü’l-hakkı li-men yehâfuhû ev yercûhu*) Korktuğu bir adama veya ondan bir menfaat beklediğin bir adama karşı, hak sözü söylemek de çok zordur.”

إِنَّ الْعَاقِلَ الْحَكِيمَ لَا يَخْلُو مِنْ أَرْبَعِ سَاعَاتٍ سَاعَةً
فِيهَا يُنَاجِي رَبَّهُ وَسَاعَةً فِيهَا يُحَاسِبُ نَفْسَهُ وَسَاعَةً
يَمْشَى فِيهَا إِلَى إِخْوَانِهِ الَّذِينَ يُخْبِرُونَهُ بِعُيُوبِهِ
وَسَاعَةً فِيهَا يُخَلِّي بَيْنَ نَفْسِهِ وَبَيْنَ لَذَّاتِهَا الْحَلَالِ

Zebur’da Allahu Teala Hazret-i Davud’a vahyetmiş:

(*Enne’l-âkile’l-hakîm lâ-yahlû min erbai sâât*) “Hakîm olan, akıllı insanlar şu dört saat-ten uzak olmazlar:

(*Sâatün fîhâ yünâcî rabbehû*) Günde bir saatini ayıracak, Allah’a yalvarmak için... İbadet de onun içerisinde olacak.

(*Ve sâatün fihâ yühâsibü nefsehû*) Bir saat de günde nefsinin hesaba çekecek. Eskiden

yazarlarmış defterlerine aldığı, verdiği, yaptığı... Hatasını, sevabını kaydederlermiş.

(*Ve sâatün yemşî fihâ ilâ ihvânihi*) Bir saatini de kardeşlerini ziyarete ayıracak. Bak, vazifenin birisi de kardeşlerin ziyareti oluyor. Ama öyle kardeş ki (*ellezine yuhbirûnehû bi-uyûbihî*) senin ayıplarını sana haber verecek. Sana, “Senin şu ayıbın var, onu yapma bir daha!” diyecek kardeşler olacak.

(*Ve sâatün fihâ yuhallî beyne nefsihî ve beyne lezzâti’l-halâl*) Bir saati de kendisiyle hanımı arasında, işleri arasında, uykusu vs. için ayıracak.”

وَقَالَ بَعْضُ الْحُكَمَاءِ جَمِيعُ الْعِبَادَاتِ مِنَ الْعُبُودِيَّةِ
أَرْبَعَةٌ الْوَفَاءُ بِالْعُهُودِ وَالْمُحَافَظَةُ بِالْحُدُودِ وَالصَّبْرُ
عَلَى الْمَفْقُودِ وَالرِّضَا بِالْمَوْجُودِ

Bazı âlimler demiş ki:

“Bütün ibadet şu dört şeyin altındadır:

(*Elvefâü bi’l-uhûd*) Ahdine, sözüne vefa...

Söz verdin mi bir şeyi, tutmak lazım.

(*Vel muhafazati bi’l-hudûd*) Allah’ın çizdiği

sınırlara riayet, onu muhafaza... Allah ne dediye, ondan dışarıya çıkma! Peygamber ne dediye, ondan dışarıya çıkma! Sınır o, İslam'ın sınırı.

(*Ves sabru ale'l-mefkûd*) Olmayana karşı da sabırlı ol!

(*Ver ridâ bi'l-mevcûd*) Elindekine de razı ol!" Dörtlüler bitti, şimdi de beşli olanlara geçelim.

رَوَى عَنِ النَّبِيِّ ﷺ مَنْ أَهَانَ خُمُسَةً خَسِرَ خُمُسَةً
مَنْ اسْتَخَفَّ بِالْعُلَمَاءِ خَسِرَ الدِّينَ وَمَنْ اسْتَخَفَّ
بِالْأُمَرَاءِ خَسِرَ الدُّنْيَا وَمَنْ اسْتَخَفَّ بِالْجِيرَانِ
خَسِرَ الْمَنَافِعَ وَمَنْ اسْتَخَفَّ بِالْأَقْرَبَاءِ خَسِرَ
الْمَوَدَّةَ وَمَنْ اسْتَخَفَّ بِأَهْلِهِ خَسِرَ طِيبَ الْمَعِيشَةِ

BEŞLİ BÖLÜM

Peygamber Efendimiz'den rivayet edildi ki:

(Men ehâne hamsetün hasire hamseten)

“Kim beş şeye ihanet ederse beş şeyden de mahrum olur, zarar görür:

(Ve men istehaffe bi'l-ulemâi hasire'd-dîn)

Âlimleri hafife alıyorsa, küçümsüyorsa dininde zarar eder.

(Ve men istehaffe bi'l-ümerâi hasire'd-

dünyâ) Amirleri de hafife alıyorsa dünyada zararını çeker.

(Ve men istehaffe bi'l-cîrâni hasire'l-

menâfi') Komşularını küçük görüyorsa menfaatleri elinden gider.”

Komşu çok mühimdir. İnsanın akrabasından daha iyidir. Akrabamız var ama memleketimizde, şurada burada... Cenazen olur, komşu yetişir. Hastan olur, komşu yetişir. Senin memleketteki akraban senden haber alacak da gelecek de senin imdadına yetişecek... Mümkün olmaz. Onun için, komşularla iyi geçinmek lazımdır.

Hatta Şimdi bazı kimseler burada paraları kazanırlar, zekâtlarını memleketlerindeki fukaralara gönderirler; bu caiz değildir. Parayı nerede kazandıysan oranın fukarasını gözeteceksin. Yalnız oradaki fukara çok muhtaç akrabandan birisi ise o zaman cevaz verilir ama asıl hak sahipleri komşulardır. Onu senede bir kere göreceksin buradakini her gün görüyorsun.

(Ve men istehaffe bi'l-akrabâi hasire'l-meddet) “Akrabasını da küçük görüyorsa o zaman dostluk bozulur.

(Ve men istehaffe ehlihî haşire tîbe'l-maîşeh) Evde hanımını küçük görüyorsa, tatlı geçim olmaz o evde... Evin huzuru hanımla geçime bağlı... Onunla iyi geçinemezse kıyamet kopar.

سَيَأْتِي زَمَانٌ عَلَى أُمَّتِي يُحِبُّونَ خَمْسًا وَيَنْسَوْنَ
خَمْسًا يُحِبُّونَ الدُّنْيَا وَيَنْسَوْنَ الْعُقْبَى وَيُحِبُّونَ
الدُّورَ وَيَنْسَوْنَ الْقُبُورَ وَيُحِبُّونَ الْمَالَ وَيَنْسَوْنَ

الْحِسَابَ وَيُحِبُّونَ الْعِيَالَ وَيُنْسَوْنَ الْحُورَ وَيُحِبُّونَ
النَّفْسَ وَيُنْسَوْنَ اللَّهَ هُمْ مِنِّي بُرَاءٌ وَأَنَا مِنْهُمْ بَرِيءٌ

Yine Hz. Peygamber buyurdu ki:

(*Seye'tî zemânün alâ ümmeti yuhibbûne hamsen ve yensevne hamsen*) Ümmetimin üzerine bir zaman gelecek ki beş şeyi sevecekler ama beş şeyi de unutacaklar:

(*Yuhibbûne'd-dünyâ ve yensevne'l-ukba*) Dünyayı sevecekler ama ahireti unutacaklar. İbadetten mahrum, hayır ve hasenattan mahrum... Yalnız dünyayı sevecekler.

(*Ve yuhibbûne'd-dûre ve yensevne'l-kubûre*) Güzel evleri severler fakat kabirleri de unuturlar.

(*Ve yuhibbûne'l-mâle ve yensevne'l-hisâbe*) Malı severler ama hesabı unuturlar.

(*Ve yuhibbûne'l-iyâle ve yensevne'l-hûre*) Hanımları severler ama hurileri unuturlar.

(*Ve yuhibbûne'n-nefse ve yensevne'llâh*) Kendilerini severler ama Allah'ı unuturlar.

(*Hüm minnî bürâün*) Onlar benden uzaktır
(*ve ene minhüm berîün*) ben de onlardan

uzağım!

لَا يُعْطِي اللَّهُ لِأَحَدٍ خَمْسًا إِلَّا وَقَدْ أَعَدَّ لَهُ خَمْسًا
أُخْرَى لَا يُعْطِيهِ الشُّكْرُ إِلَّا وَقَدْ أَعَدَّ لَهُ الزِّيَادَةَ
وَلَا يُعْطِيهِ الدُّعَاءُ إِلَّا وَقَدْ أَعَدَّ لَهُ الْإِسْتِجَابَةَ
وَلَا يُعْطِيهِ الْإِسْتِغْفَارُ إِلَّا وَقَدْ أَعَدَّ لَهُ الْغُفْرَانَ
وَلَا يُعْطِيهِ التَّوْبَةَ إِلَّا وَقَدْ أَعَدَّ لَهُ الْقَبُولَ
وَلَا يُعْطِيهِ الصَّدَقَةَ إِلَّا وَقَدْ أَعَدَّ لَهُ التَّقْبُلَ

Yine Hazret-i Peygamber buyurmuş:

(*Lâ-yu'tillâhu li-ehadin hamsen illâ vekad e'adde lehû hamsen uhrâ*) Cenab-ı Hak bir kuluna beş şey verdi mi, ondan sonra mutlaka bir beş şey daha verir:

(*Lâ-yu'tîhi's-şükre illa vekad e'adde lehü'z-ziyâde*) Bir adama şükretmek verdi mi, onu artırır. O şükrü onun için vermiştir ki artıracak malını... Şükrettiriyor, o şükrü sebebiyle arttırıyor malını... Bizim nimetlerimiz artmıyorsa şükrünü yapmıyoruz demek ki...

2. (*Ve lâ-yu'tîhi'd-duâe illâ vekad e'adde lehü'l-isticâbe*) Bir kişiye dua etmek imkânı

verilmiş, hep yalvarıyor Allah'a; onun muhak-
kak duası kabul olunacaktır.

(*Ve lâ-yu'tîhi'l-istiğfare illâ vekad eadde
lehü'l-gufran*) İstiğfar dualarını okuyor, affe-
dilme diliyor Cenab-ı Hak'tan; o da mutlaka
Cenab-ı Hakk'ın affına mazhar olacaktır.

(*Ve lâ-yu'tîhi't-tevbete illâ vekad e'adde
lehü'l-kabul*) Ötekine de tövbe nasip etmiş,
“Bir daha yapmayacağım ya Rabbi!” diyor; o
da kabul olur.

(*Ve lâ-yu'tîhi's-sadakate illâ vekad e'adde
lehü't-tekabbül*) Sadakayı vermek nasip olu-
yor; sonra mutlaka onu kabul eder.

الظُّلُمَاتِ خَمْسٌ وَالسُّرُجُ لَهَا خُمْسٌ حُبُّ الدُّنْيَا
ظُلْمَةٌ وَالسِّرَاجُ لَهُ التَّقْوَى وَالذَّنْبُ ظُلْمَةٌ وَالسِّرَاجُ
لَهُ التَّوْبَةُ وَالْقَبْرُ ظُلْمَةٌ وَالسِّرَاجُ لَهُ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ
مُحَمَّدٌ رَسُولُ اللَّهِ وَالْآخِرَةُ ظُلْمَةٌ وَالسِّرَاجُ لَهَا
الْعَمَلُ الصَّالِحُ وَالصِّرَاطُ ظُلْمَةٌ وَالسِّرَاجُ لَهُ الْيَقِينُ

Ebubekir Sıddık Hazretleri diyor:

“Karanlık beştir, ı ışık da beştir:

(*Hubbü'd-dünyâ zulmetün*) Dünya sevgisi karanlıktır. (*ve's-sirâcü lehû ettakvâ*) Onun ışığı takvadır. Dünyada karanlıktan kurtulmak için takva sahibi olmak lazımdır.

(*Ve'z-zenbü zulmetün*) Günah... Günah karanlıktır. (*ve's-sirâcü lehû et-tevbeh*) Onun ışığı tövbedir. Günah işledin mi, hemen arkasından tövbe et!

(*Ve'l-kabrü zulmetün*) Kabir de kapkaranlıktır. Onun aydınlığı “Lâ ilahe illallah Muhammeder Rasulüllah” tır. Onu da bol söyle ki orada karanlıkta kalmayasın!

(*Ve'l-âhîretü zulmetün*) Ahiret de karanlıktır. (*ve's-sirâcü lehâ el-'amelü's-sâlih*) Onun ışığı da burada yapacağın salih amellerdir.

Estaizü billah:

يَوْمَ تَرَى الْمُؤْمِنِينَ وَالْمُؤْمِنَاتِ يَسْعَى نُورُهُمْ بَيْنَ
أَيْدِيهِمْ وَبِأَيْمَانِهِمْ

(*Yevme tere'l-mü'minîne ve'l-mü'minâti yes'â nûrühüm beyne eydîhim ve bi-eymânihim*) “Bir gün gelecek göreceksin ki bu müminlerin nurları önlerinde, sağlarında sollarında

proje t rlerle gidiyor.”

Oradan kom şusu görüyor:

“—Aman kom   , dur azıcık; senin ışığından ben de istifade edeyim de beraber gidelim!” diyor.

“—  yle i   yok! Onu ben dünyadayken kazandım. Sen de git oraya kazan da gel!” diyor.

Onun için, ahiretin aydınlığı da burada kazanılan salih amellerdir.

5. (*Ve’s-sır tu zulmetün*) “Sırat da karanlıktır. (*ve’s-sirâcü leh  el-yak n*) Onun ışığı da yak ndir.”

Yakın denilen bir nimet var; Allahu Teala’yı tanımakta kuvvetli bir bilgi sahibi olmak... “Siz imanı nasıl arıyorsanız kendinize, yak ni de   yle isteyin!” buyrulmuş. Yak n sahibi olan insanı, dünya bir araya gelse bildiğinden   a  ırtamaz. Ama insanda o yakın yoksa çabuk kandırırlar insanı. Allah muhafaza etsin!

O yak n ki Allahu Teala’nın varlığına, birliğine, kudret ve kuvvetine, dünya ahiret onun olduğuna, Resulullah’ın onun peygamberi olduğuna, Kur’an-ı Kerim’in onun kitabı

olduğuna iyi bir iman, sağlam bir iman...

وَعَنْ عُمَرَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ أَنَّهُ قَالَ مَوْقُوفًا عَلَيْهِ أَوْ
مَرْفُوعًا إِلَى النَّبِيِّ ﷺ لَوْلَا إِدْعَاءُ الْغَيْبِ لَشَهِدْتُ
عَلَى خَمْسٍ نَفَرٍ أَنَّهُمْ أَهْلُ الْجَنَّةِ الْفَقِيرُ صَاحِبُ
الْعِيَالِ وَالْمَرْأَةُ الرَّاضِي عَنْهَا زَوْجُهَا وَالْمُتَصَدِّقَةُ
بِمَهْرِهَا عَلَى زَوْجِهَا وَالرَّاضِي عَنْهُ أَبَوَاهُ وَالتَّائِبُ
مِنَ الذَّنْبِ

Hazret-i Ömer diyor ki:

(Levlâ iddiâu'l-ğaybi le-şehidtü alâ hamsi
neferin ennehüm ehlü'l-Cennet) “Ben gaybı
bilir iddiasında olmadığım hâlde, beş kimsenin
cennetlik olacağını müjdelerim:

(El-fakiru sâhibü'l-iyâl) Kalabalık çoluk ço-
cuğu olan, fakir kimse... O fakirliğiyle beraber
iffetli, kimseyi de taciz etmiyor. Böyle olan fa-
kir, cennetliktir.

(Ve'l-mer'etü'r-râdî anhâ zevcühâ) Kocası
kendisinden razı olan hanım; o da cennetlik...

(Ve'l-mütesaddikatü bi-mehrihâ alâ zev-
cihâ) Mehrini kocasına bağışlayıcı kadın...”

Nikâh kıyılıyor ya, o nikâhta senin mehrin bu kadar diyor mesela... Kocaya vardıktan sonra da aradan birkaç gün geçince, “Ben sana onu hibe ettim. Ben senden öyle bir şey istemem, onu sana helal ettim.” diyor. Bu helalliği yapan kadın... Nikâh parasını kocasına bağışlayan hanım; o da cennetliktir.

(*Ve’r-râdî anhü ebevâhu*) “Babasının kendisinden razı olduğu çocuk... ‘Allah razı olsun bu çocuklardan...’ diyor.

(*Ve’t-tâibü mine’z-zenbi*) Günahlarından tövbekâr olan kimse...”

“Gaybı bilme iddiasından korkmasam bunların cennetlik öldüğünü şimdiden size haber verirdim.” diyor.

Allah cümlemizi affetsin... Bizlere yardım etsin... Razı olduğu o kulların arasına, bizleri de kabul etsin inşallah...

el-Fatiha!..

Mehmet Zahid KOTKU

08.10.1974 / Ramazan 1394

İskenderpaşa Camii

[Bütün Mehmed Zahid KOTKU/
Münebbihat Dersleri'ne PDF olarak ulaşmak
için tıklayınız.](#)

